

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobce: **Mgr. I.S.**, bytem ■■■■■, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2016, č. j. OD 734/16-2/67.1/16225/St,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 17. 8. 2016, č. j. OD734/16-2/67.1/16225/St, s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, správní odbor, oddělení přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 6. 2016, č. j. 52072/2016, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním

provozu“), pro porušení povinnosti podle § 18 odst. 4 uvedeného zákona, kterého se měl dopustit tím, že dne 28. 4. 2016 v 19:58 hodin v obci Jablonec nad Nisou v ulici ■■■ ve směru od centra města, v místech za křižovatkou s ulicí ■■■, řídil motorové vozidlo tovární značky ■■■ o, registrační značky ■■■, nedovolenou rychlostí 63 km/h, tedy po odečtení odchylky měřicího zařízení +/- 3 km v hodině rychlostí 60 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 10 km/h, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Dle výroku správního orgánu I. stupně i napadeného rozhodnutí žalovaného mělo být jednání žalobce zaviněné z nedbalosti.

Žalobce především namítal, že nejvyšší povolenou rychlost nepřekročil. Správní orgány bez dalšího vycházely z domněnky, že nejvyšší dovolená rychlost v místě měření byla 50 km/h, tato skutečnost však nemá oporu ve správním spise. Nejvyšší dovolená rychlost v místě měření byla dle žalobce upravena dopravním značením B20a s číselným údajem 60. Jediný podklad, který ve spisové dokumentaci obsahuje údaj o nejvyšší dovolené rychlosti v místě měření je úřední záznam. Úřední záznam však nepředstavuje důkazní prostředek ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Zjištěný skutkový stav je tak nedostatečný. Správní orgány se měly v rámci provádění dokazování zabývat úpravou nejvyšší dovolené rychlosti a za tímto účelem předvolat a vyslechnout zasahující strážníky.

V další žalobní námitce žalobce tvrdil, že správní orgány nedokázaly blíže identifikovat subjektivní stránku přestupku a neupřesnily, v jaké přesné formě zavinění měl být přestupek spáchán. Výrok rozhodnutí I. stupně uvádí, že přestupek byl spáchán z nedbalosti, aniž by však blíže tuto nedbalost konkretizoval. Přesná forma nedbalosti není nijak upřesněna ani v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Právní řád obecně rozlišuje dvě formy zavinění - úmysl a nedbalost. Je však třeba rozlišovat mezi přímým a nepřímým úmyslem a vědomou a nevědomou nedbalostí. Dle žalobce je naprosto nezbytné, aby správní orgány v rámci řízení o přestupku jednoznačně určily, v jaké formě zavinění byl přestupek spáchán.

Žalobce také považoval rozhodnutí správního orgánu I. stupně i napadené rozhodnutí žalovaného za nesrozumitelné. Z výroku rozhodnutí nelze dle žalobce jednoznačně seznat, že přestupek byl spáchán z nedbalosti nevědomé. Výrok připouští dvojí interpretaci, což jde žalobci jednoznačně k tíži. Nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřoval i v tom, že ve výroku rozhodnutí není uvedeno, že jako další trest byly žalobci přičteny body do bodového hodnocení. Přitom dle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), je obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí mimo jiné sankce, jež je za přestupek ukládána. Žalobce připomínal závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014-69, ze kterého vyplývá, že záznam stanoveného počtu bodů do registru řidičů je „trestem“.

Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

II. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný nejprve zdůraznil, že žalobce nepředložil žádný důkaz pro své tvrzení, že nejvyšší dovolená rychlost v místě měření byla 60 km/h. Z úředního záznamu strážníků, ale i ze záznamu o přestupku naopak vyplývá, že v daném místě byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. K míře zavinění žalovaný konstatoval, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně i napadeného rozhodnutí je uvedeno, že přestupek byl spáchán z nedbalosti. V odůvodnění těchto rozhodnutí je pak upřesněno, že zavinění je spatřováno v nedbalosti vědomé. Vzhledem k tomu, že § 3 zákona o přestupcích stanoví, že k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění, což zákon o silničním provozu nestanoví, je dle žalovaného forma zavinění ve výroku napadeného rozhodnutí uvedena v souladu s požadavky § 77 zákona o přestupcích. Záznam do bodového hodnocení řidičů se provádí v současné době dle zákona o silničním provozu ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek a na základě rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, proto se počet přidělovaných bodů v samotném rozhodnutí neuvádí. Žalovaný proto navrhoval, aby soud podanou žalobu zamítnul.

III. Zjištění ze správního spisu

Dne 28. 4. 2016 Městská policie Jablonec nad Nisou oznámila přestupek žalobce správnímu orgánu I. stupně a postoupila mu oznámení přestupku, podle kterého se měl žalobce přestupku dopustit s vozidlem tovární značky ■■■, registrační značky ■■■, dne 28. 4. 2016 v 19:58 hodin v obci Jablonec nad Nisou, v ulici Podhorská ve směru od centra města, naměřená rychlost byla 63 km/h. Oznámení přestupku sepsané hlídkou městské policie na místě žalobce podepsal, k přestupkovému jednání se ale nevyjádřil. Součástí oznámení o přestupku byl úřední záznam o přestupkovém jednání ze dne 28. 4. 2016, podle něhož bylo téhož dne v 19:58 hodin hlídkou městské policie v obci Jablonec nad Nisou, v ulici ■■■ ve směru od centra Jablonce nad Nisou, změřeno a následně zastaveno vozidlo značky ■■■, jehož řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, která je zákonem o silničním provozu stanovena 50 km/h. Městská policie dále přiložila záznam o přestupku z měřicího zařízení s fotografií žalobcova vozidla s uvedením naměřené rychlosti 63 km/h a uvedením limitu místa 50 km/h.

Dne 26. 5. 2016 se ve věci uskutečnilo ústní jednání, na které se žalobce nedostavil, ač byl řádně a včas k tomuto jednání předvolán. Správní orgán I. stupně při ústním jednání provedl dokazování mimo jiné oznámením přestupku ze dne 28. 4. 2016, obrazovým záznamem o přestupku, na němž je zachyceno vozidlo registrační značky ■■■ s udáním rychlosti jízdy vozidla 63 km/h a limitem místa 50 km/h, úředním záznamem o přestupku, CD záznamem a mapou z místa spáchání přestupku dle GPS.

Dne 8. 6. 2016 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným z popsáního přestupku. V odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že z provedených důkazů má za dostatečně prokázané, že žalobce při řízení vozidla ■■■ v obci Jablonec nad Nisou, v ulici ■■■ ve směru od centra města v místech za křižovatkou s ulicí ■■■ překročil nejvyšší

povolenou rychlost jízdy v obci při zohlednění odchylky +/- 3 km/h o 10 km/h. Ohledně zavinění správní orgán I. stupně konstatoval, že se jednalo o vědomou nedbalost. Žalobce svým jednáním porušil chráněný zájem stanovený zákonem, kterým je v tomto případě organizace dopravy pro jízdu v obci. Zákon o silničním provozu ukládá obecně jet v obci maximální rychlostí 50 km/h, přičemž žalobce tuto rychlost překročil o 10 km/h, navíc se jednalo o místo v blízkosti křižovatky a v hustě zastavěné oblasti s pohybem osob. Správní orgán prvního stupně zohlednil výpis z evidenční karty řidiče, dle kterého je žalobce držitelem řidičského oprávnění v České republice od roku 1980 a v posledních 3 letech nemá v evidenční kartě řidiče žádný záznam. Dle správního orgánu I. stupně se tak jedná o řidiče, který je jinak ukázněným účastníkem provozu na pozemních komunikacích a sankce pokuty mu proto byla uložena na nejnižší možné hranici zákonné sazby ve výši 1 500 Kč.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl blanketní odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Konstatoval, že v průběhu řízení vedeném správním orgánem I. stupně nezjistil žádné pochybení, které by vedlo ke zrušení prvostupňového rozhodnutí. Dle žalovaného skutečnosti, ze kterých vycházel správní orgán I. stupně, tvoří logický a uzavřený řetězec důkazů, které dokládají, že žalobce předmětný přestupek spáchal. Za takové situace nebylo nutné shromažďovat další důkazní prostředky. Správní orgán I. stupně proto neporušil povinnost zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, neboť žádné pochybnosti se v průběhu správního řízení nevyskytly. K otázce zavinění uvedl, že žalobce jako držitel řidičského oprávnění byl v době spáchání přestupku odborně způsobilý k řízení motorových vozidel a věděl proto, jakou nejvyšší rychlostí se v daném místě může pohybovat, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že zájem společnosti na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích neohrozí a zákon o silničním provozu neporuší. Žalovaný tak v jednání žalobce spatřoval vědomou nedbalost. Výši sankce považoval žalovaný za zcela odpovídající.

IV. Posouzení soudem

V posuzované věci byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku spočívajícího v překročení maximální rychlosti. V rámci řízení o přestupku, jež je zahajováno z moci úřední, musí správní orgán klást důraz na důkladné zjištění skutkového stavu a své rozhodnutí důsledně poměřovat zásadou materiální pravdy a zásadou vyšetřovací v souladu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. I bez návrhu je povinen zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného z přestupku. Množství a povaha shromážděných důkazních prostředků se nicméně zpravidla odvíjí od pochybností, které obviněný sdělí správnímu orgánu.

K soudnímu přezkumu rozhodnutí o přestupku, za situace kdy obviněný z přestupku zůstal v řízení před správními orgány zčásti nebo zcela pasivní, se vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz. Podle soudu je plně v souladu se zásadou plné jurisdikce, aby žalobce ve věcech správního trestání použil před krajským soudem i taková žalobní tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které neuplatnil před správními orgány. Obviněný z přestupku nicméně nemůže žalovanému úspěšně vytýkat, že se s nějakou námitkou dostatečně

nevypořádal, pokud zůstal vůči němu pasivní. Žalovaný není povinen předvídat možnou žalobní argumentaci a ve svém rozhodnutí se vypořádávat s každou myslitelnou námitkou. Podstatné je, zda žalovaný náležitě posoudil, zda správní orgán prvního stupně opatřil dostatek důkazů, které přestupek jasně a nepochybně prokazují. Krajský soud má pak povinnost na základě žaloby přezkoumat, zda správní orgány opatřily takovou sadu důkazů, která s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že se obviněný příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného.

Podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů zpochybněn.

V projednávaném případě poskytuje správní spis dostatečnou oporu pro skutkové závěry správních orgánů. Podle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku*“. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplýval přesvědčivý závěr o tom, že se přestupek stal a že se jej dopustil právě žalobce. Podklady založené ve správním spisu je nutno v daném případě považovat za plně postačující pro učinění závěru o spáchání předmětného přestupku žalobcem (podpůrně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35 atp.). Ve správním spisu je založeno mimo jiné oznámení přestupku sepsané na místě při silniční kontrole, úřední záznam a především obrazový záznam o přestupku, na němž je zachyceno vozidlo registrační značky 9T6 9833 s udáním rychlosti jízdy vozidla 63 km/h a limitem místa 50 km/h.

Nutno doplnit, že žalobce bezprostředně po zastavení hlídkou Policie ČR nezpochybňoval ani překročení maximální dovolené rychlosti, ani správnost provedeného měření. Po celou dobu správního řízení zůstal nečinný; nedostavil se k ústnímu jednání a ani v odvolání nenamítal, že by nepřekročil maximální dovolenou rychlost. Nejpozději po vydání prvostupňového rozhodnutí, muselo být žalobci jasné, že existují důkazy prokazující jeho vinu. Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu zastává v obdobných věcech názor, že je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti sankčnímu rozhodnutí správního orgánu na pozdější dobu, ale uplatnil je již v rámci správního řízení, nejpozději pak v rámci odvolacího řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana jevit dle kontextu věci i jako účelová

Za situace, kdy žalobce v průběhu silniční kontroly ani v průběhu celého přestupkového řízení neuváděl, že by nejvyšší dovolenou rychlost nepřekročil, nelze správním orgánům vytýkat, že se spokojily s výše uvedenými podklady, ze kterých vyplývá nejvyšší

dovolená rychlost v daném úseku komunikace v obci Jablonec nad Nisou 50 km/h a další dokazování v daném směru neprováděly. Ani žalobce ostatně pro své tvrzení, že v daném úseku byla nejvyšší povolená rychlost vyšší než 50 km/h z důvodu jejího zvýšení místní úpravou, dopravní značkou B20a, žádné důkazy nepředkládá.

Soud neshledal důvodnými ani námitky týkající se nedostatečné identifikace přesné formy zavinění a neuvedení bodového postihu za deliktní jednání ve výroku rozhodnutí o přestupku.

Podle § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1). Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, bude vždy obsahovat tři části: výrok o vině, výrok o trestu a uložení povinnosti k náhradě nákladů spojených s projednáním přestupku. Forma zavinění přitom bude z povahy věci součástí výroku o vině. Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Proto nelze přisvědčit žalobci, že je povinností správních orgánů ve výroku rozhodnutí o přestupku rozlišovat mezi vědomou a nevědomou nedbalostí, neboť z hlediska určení formy zavinění jde vždy o nedbalost [srov. znění § 4 odst. 1 zákona o přestupcích: Přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.]. To sice neznamená, že by správní orgán nebyl vůbec povinen posoudit, zda stěžovatel spáchal přestupek v nedbalosti vědomé či nevědomé, neboť jde o jednu z okolností významných pro rozhodování o výši sankce. Dle názoru krajského soudu však plně postačí, promítne-li se takové posouzení do odůvodnění rozhodnutí o přestupku, což v projednávané věci bylo splněno.

Ani z okolností přijetí právní úpravy prikazující uvádět ve výroku rozhodnutí o přestupku formu zavinění nelze dovodit, že by tato povinnost zahrnovala i rozlišování mezi vědomou a nevědomou nedbalostí (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 - 37).

Ve správním řízení bylo přitom v projednávaném případě bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce příslušná ustanovení zákona o silničním provozu porušil vědomě nedbale. Nedbalostní zavinění žalobce je vyjádřeno jak ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak napadeného rozhodnutí žalovaného. Oba správní orgány také v odůvodnění svých rozhodnutí vysvětlily, proč přestupek žalobce považují za spáchaný ve formě vědomé nedbalosti. Krajský soud se s hodnocením zavinění provedeným správními orgány plně ztotožňuje.

Pokud žalobce s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu

ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 - 55, tvrdil, že součástí výroku měla být i informace o uložení sankce v podobě záznamu stanoveného počtu bodů v registru řidičů, nutno uvést, že Nejvyšší správní soud se v citovaném usnesení nezabýval náležitostmi výroku o přestupku. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se zabýval zcela odlišnými otázkami (povahou záznamu o počtu bodů v registru řidičů) a jeho závěry tak nelze na nyní projednávanou věc bezezbytku aplikovat.

V případě projednávaném rozšířeným senátem žalobce dosáhl ke dni 19. 10. 2012 celkového počtu dvanácti bodů v registru řidičů a v důsledku toho mu byla dne 5. 11. 2012 doručena výzva k odevzdání řidičského průkazu. Žalobce podal námitky proti záznamu bodů do registru řidičů, které Magistrát města České Budějovice rozhodnutím zamítl. Vzhledem k tomu, že jedno z rozhodnutí, na jehož základě byly body zaznamenány, bylo v mezidobí zrušeno v přezkumném řízení, magistrát potvrdil provedený záznam 11 bodů. Proti rozhodnutí o zamítnutí námitek podal žalobce odvolání, které bylo následně zamítnuto rozhodnutím Krajského úřadu v Českých Budějovicích. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí. Žalobce brojil zejména proti záznamu bodů provedenému na základě rozhodnutí Městského úřadu v Českém Krumlově ze dne 13. 10. 2011, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu, podle něhož se přestupku dopustí, kdo v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona při řízení drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Uvedeného přestupku se žalobce dopustil dne 30. 6. 2011. Rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci dne 8. 11. 2011. Na základě tohoto rozhodnutí byly stěžovateli do registru řidičů zaznamenány tři body, ačkoliv s účinností od 1. 8. 2011 byl zákonný bodový postih za daný přestupek snížen ze tří bodů na dva. Podle žalobce tak správní orgán pochybil tím, že neaplikoval pozdější příznivější právní úpravu, byť tak s ohledem na čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a na čl. 7 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod učinit měl. Krajský soud žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že bodový systém není trestní sankcí, nýbrž administrativním opatřením, a proto označil žalobcovu argumentaci čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 7 odst. 1 Úmluvy za zcela nedůvodnou, neboť obě ustanovení dopadají na ukládání trestů za trestné činy. Záznam tří bodů za zmíněný přestupek byl v souladu se zákonem. Rozšířený senát pak vyslovil s těmito závěry krajského soudu nesouhlas a dovodil, že záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu je trestem ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Rozšířený senát se tedy nezabýval identickou věcí jako v nyní projednávaném případě a jeho závěry proto nelze převzít na danou věc. Nutno dodat, že i rozšířený senát uvedl, že „S ohledem na skutečnost, že i jednotlivý záznam bodů do registru řidičů je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy, jeví se de lege ferenda vhodnějším, aby řidiči bylo z úřední povinnosti oznámeno i provedení jednotlivého záznamu.“ Nejvyšší správní soud tedy (a to navíc de lege ferenda) uvedl, že se jeví vhodnějším, aby řidiči bylo z úřední povinnosti oznámeno i provedení jednotlivého záznamu. Nevyjadřoval se k tomu, že by takové vyrozumění mělo být součástí výroku o spáchání přestupku. Je třeba zdůraznit i to, že záznam provádí příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností a nadto v jiném procesním režimu (k odlišnostem viz citované usnesení rozšířeného senátu). Z výše uvedených důvodů není krajský soud názoru, že bylo povinností správního orgánu I. stupně

uvést ve výroku rozhodnutí informaci o záznamu stanoveného počtu bodů v registru řidičů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 - 37).

V. Závěr a náklady řízení

Ze všech shora uvedených důvodů soud proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce i žalovaný s rozhodnutím věci bez nařízení ústního jednání souhlasili.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 14. listopadu 2017

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
samosoudkyně

